

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2671/2023
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков, адвокат из ..., против тужене Општине Алибунар, Општинске управе Алибунар из Алибунара, чији је пуномоћник Даница Пешић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1071/23 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1071/23 од 16.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 626/21 од 30.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован основни тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име разлике између припадајуће и исплаћене минималне зараде за период од 01.08.2018. године до 31.07.2020. године износ од 177.270,09 динара са законском затезном каматом од 14.07.2021. године до коначне исплате, као и износ од 21.567,27 динара на име посебно обрачунате законске затезне камате до 13.07.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужилца, па је обавезана тужена да тужилци исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године износ од 90.604,25 динара са законском затезном каматом обрачунатом од 14.07.2021. године до коначне исплате, као и износ од 10.941,19 динара на име посебно обрачунате законске затезне камате до 13.07.2021. године, на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године износ од 86.665,84 динара са законском затезном каматом обрачунатом од 14.07.2021. године до коначне исплате, као и износ од 10.626,08 динара на име посебно обрачунате законске затезне камате од 13.07.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци исплати на име трошкова поступка износ од 91.052,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље за ослобађање од плаћања судских такси у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1071/23 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је одбијен евентуални тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужилји накнади трошкове за исхрану за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године у износу од 90.604,25 динара са законском затезном каматом обрачунатом од 14.07.2021. године до исплате, као и износ од 10.941,19 динара на име посебно обрачунате законске затезне камате до 13.07.2021. године и на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године износ од 86.665,84 динара са законском затезном каматом обрачунатом од 14.07.2021. године до коначне исплате, као и износ од 10.626,08 динара на име посебно обрачунате законске затезне камате до 13.07.2021. године, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 91.052,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, па је обавезана тужилја да туженој накнади трошкове поступка које је имала пред првостепеним судом у износу од 66.000,00 динара, а изнад досуђеног износа одбијен је, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилја да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара, а изнад досуђеног износа одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова одговора на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је запослена код тужене на основу уговора о раду на неодређено време. Тужилја је обављала послове радног места ... са коефицијентом 6,93. У утуженом периоду плата тужиље била је нижа од минималне зараде те јој је тужена вршила допуну исплативши јој за спорни период плату у висини минималне зараде. На обрачунским листама плате тужиље нису исказани посебно трошкови за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, нити део коефицијента који се односи на ове накнаде. Судски вештак економско – финансијске области је утврдио висину тражених накнада спрам параметара прописаних Посебним колективним уговором за школе („Службени гласник РС“ број 53/1999), спрам параметара прописаних Општим колективним уговором, спрам тренутно важећим најповољнијим критеријумима према Посебним

колективним уговорима у РС и спрам увећања коефицијената у моменту ступања на снагу Закона о платама, у висини од 3,02.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да у минималној заради, која је исплаћивана тужиљи у спорном периоду, није садржана накнада предметних трошкова. Стога тужиља има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора у висини која је утврђена вештачењем спрам најповољнијих критеријума за туженог.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев из разлога што су у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, који је посебан закон у односу на Закон о раду ове накнаде садржане у коефицијенту као једном од елемената плате.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 157/20), прописује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених лица у органима и организацијама територијалне аутономије и локалне самоуправе (члан 1. став 1. тачка 2.). Одредбом члана 3. став 1. тог Закона, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије. На основу одредбе члана 4. став 1. истог Закона, прописано је да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, а став 2. истог члана, да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Законом о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), у одредби члана 111. став 1. и 2. прописано је да запослени има право на минималну зарату за стандардни учинак и време проведено на раду, а да се минимална зарада одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде; чланом 118. став 1. прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то, између осталог, за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин (тачка 5) и регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6), а према ставу 2. истог члана, висина трошкова из става 1. тачка 5. овог члана мора бити изражена у новцу. Одредбе овог Закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено, на основу одредбе члана 2. став 2. тог закона.

У конкретном случају, тужиља је запослена у органу локалне самоуправе, па се на утврђивање и обрачун њене плате, као и накнада и додатака по основу рада примењују прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Примена Закона о раду прописана је само за случај када посебним законом положај, права, обавезе и одговорностим запослених нису другачије уређени. Пошто посебан закон – Закон о платама у државним органима и јавним службама прописује да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и

регреса за коришћење годишњег одмора, следи да та одредба посебног Закона искључује примену опште норме из Закона о раду. Дакле, како на основу члана 4. став 2. цитираног Закона о платама у државним органима и јавним службама као *lex specialis*, произлази да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржана у коефицијенту као једном од елемената плате, то не постоји правни основ за остваривање предметног права тужиље. Стога је правилан закључак другостепеног суда да тужиљи не припада право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора пошто су те накнаде садржане у коефицијенту њене плате, па чињеница да јој је у спорном периоду исплаћивана минимална зарада (као она основна плата која се исплаћује у тој висини и у ситуацији када је била нижа од минималне зараде) по оцени Врховног суда без утицаја је на другачију одлуку јер она не активира права из Закона о раду као општег закона.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**